

De liedjes die we zingen:

Sunset poem

0075

Onderweg in de auto luisterde ik naar een nieuwsuitzending op de radio en hoorde dat in een winkelstraat in Nijkerk een man om het leven was gekomen doordat een vrachtwagen een hoogwerker omver had gereden die de man vol op het hoofd geraakt had.

Thuis gekomen las ik deze e-mail van onze toenmalige secretaris Evert Schaapman:

Wij ontvingen het bericht dat ons lid Theo de Kort vandaag 27 oktober 2005, als gevolg van een ongeval te Nijkerk is overleden.

In een straat aldaar is een vrachtwagen tegen een kraantje gereden dat kerstverlichting aanbracht. De omvallende kraan heeft Theo geraakt die daar juist langs fietste, met fatale gevolgen.

Theo is 73 jaar geworden en was lid van het AMK sinds 1978.

Een paar dagen later ging Theo vanuit de kerk onder escorte van nagenoeg het hele Amersfoorts Mannenkoor naar de begraafplaats Nijkerk. Ik denk er nog altijd aan als ik er langs fiets.

De Componist

Nauwelijks de emotie verwerkt hebbende, besloot ik om voor deze uitgave van ons koorblad de Sunset Poem te kiezen als onderwerp voor een stukje over de liedjes die we zingen. Ik heb vast al eens geschreven dat ik het persoonlijk belangrijk vind om te weten wat ik zing en daardoor meer gevoel te krijgen voor de tekst, dan leeft de muziek des te meer. Soms is het simpel om aan informatie te komen omdat ik dat zo uit mijn boekenkast haal, in andere gevallen ben ik uren aan het zoeken op het net en een enkele keer is er niks te vinden. Deze reis was het ook tevergeefs om iets te vinden over de componist van de muziek onder Sunset Poem, de heer A.H.D. Troyte, volgens de bladmuziek leefde hij van 1811 tot 1857. Behalve dat hij de maker is van anglicaanse liedjes is er over zijn scheppingsdrang niets. Wel dat Arthur Henry Dyke Troyte een anglicaanse dominee was die in 1850 het landgoed Huntsham in Devon ging bewonen en het bijbehorende kerkje ging restaureren. Hij leende daar zoveel geld voor dat zijn nazaten de lening pas in 1930 geheel hadden afbetaald. Zijn zoon Charles liet 6 prachtige klokken in de toren installeren die tot op de dag van vandaag geluid worden door de "Huntsham Society of Ringers" (de sociëteit van klokkenluiders).

Van A.H.D. Troyte zijn twee anglicaanse liederen bekend gebleven; Chant # 1 en Chant # 2. De muziek van nummer twee is gebruikt voor de Sunset Poem en de originele tekst hiervan luidt:

Sing unto the Lord a new song,
His praise proclaim;
Let all the earth sing unto the Lord,
and bless His name;
Declare His glory among the nations,
His endless fame;
Hallelujah!

En daar moeten we het mee doen want ook de muziek encyclopedie weet niets over A.H.D te vermelden.

De schrijver

Over de schrijver van onze versie en zijn korte leven is er heel veel te vinden, de naam Dylan Thomas geeft binnen twee seconden 5 miljoen hits. Hoeveel Resonanten kunnen we daar mee vullen?

Dylan Marlais Thomas werd geboren in Swansea (Wales) op 27 oktober 1914. In ieder stuk dat je over deze man leest wordt hij afgeschilderd als de meest invloedrijke poëet van de twintigste eeuw. Het was in ieder geval een heel bijzondere man die geniaal met zijn taal om ging, flamboyant leefde en uiteindelijk op 39-jarige leeftijd stierf aan een alcoholvergiftiging. Anders gezegd; hij zoop zich dood.

Vanuit het raam van zijn kamertje had hij een prachtig uitzicht op de baai van Swansea en dat heeft vast bijgedragen aan zijn gelukkige kindertijd want hij schreef en sprak daar altijd nostalgisch over. Religie speelde weliswaar een rol in zijn werk maar God's rol was daarin nooit die van de genadige God van het Nieuwe Testament. In zijn geschriften ging het over donkere oergoden, de Goden van de Keltische boeren die wreed, gewelddadig en bruut in hun vergeldingen waren. De vader van Dylan Thomas was een groot kenner van de werken van Shakespeare en hij citeerde zijn zoon vaak deze teksten waardoor Dylan zeer onder de invloed van het gebruik van poëtische taal kwam. Vader Thomas was seniorleraar Engels was en hij stimuleerde Dylan enorm om zich in Engelse literatuur te verdiepen. Op school was Engels het enige vak waarin Dylan goed was en het stond al vroeg vast dat hij schrijver

zou worden. Al op jonge leeftijd schreef honderden gedichten en korte verhalen, maar hij maakte nooit zijn school af. Op zijn zestiende ging hij werken als junior verslaggever bij de South Wales Daily Post.

In maart 1933 werd zijn eerste gedicht gepubliceerd in de New English Weekly. Het gedicht dat wij zingen onder de titel Sunset Poem maakt deel uit van zijn "Spel voor stemmen" waaraan sinds 1940 af en toe werkte. In de lente van 1951 had hij de structuur van het stuk uitgedacht, maar het lukte hem maar niet om het af te maken. Toen hij in mei 1953 het stuk zelf opvoerde, was het nog steeds niet af. Door geldgebrek geplaagd begon Dylan Thomas voor het geld een voordrachtencyclus in de Verenigde Staten die hem niet alleen grote internationale bijval bracht voor zijn poëzie, maar ook voor zijn prestaties als voordrachtskunstenaar.

Tijdens zijn derde tournee stierf Dylan Thomas op 9 november 1953 in New York aan uitputting en overdadig alcoholgebruik.

Het gedicht

Het gedicht is een klein onderdeelje uit *Under Milkwood – A Play for Voices* (*Onder het Melkwoud* - "Spel voor stemmen"). Dit stuk doet verslag over een dag in het leven in een fictief Welsh dorpje Llareggub aan de kust en verkent de levens, de liefde, de dromen en de aspiraties van haar bewoners. Het verhaal is grofweg gebaseerd op zijn woonplaats Laugharne dat hij de vreemdste stad in Wales vond.

Dylan Thomas had soms een merkwaardig gevoel voor humor, dat blijkt uit de keuze van de naam Llareggub, want als je die naam achterstevoren leest dan staat er "Bugger all".

Een tamelijk grove opmerking (F...off) die zich nog het meest elegant laat vertalen met "Donder op".

In *Under Milkwood* treden 69 verschillende stemmen op en één daarvan is dominee Eli Jenkins, de man die het gedicht uitspreekt dat ook wel "Reverend Eli Jenkin's Prayer" genoemd wordt.

Hugo Claus heeft het luisterspel *Under Milkwood* vertaald in 1957 en in 2020 is het opnieuw vertaald door de Amsterdammer Erik Bindervoet met als titel *Onder het Melkbos*.

Atheneum Boekhandel schreef in een recensie "*Ruim zestig jaar na Hugo Claus' vertaling van Under Milk Wood is het de hoogste tijd voor een nieuwe: een eigenzinnige, eigentijdse vertaling die klopt en vloeit, met behoud van poëzie, sprektaaligheid, woordspel en humor*"

Wat mij verwondert is dat het gedicht gezongen of voorgedragen wordt als een begrafenislied en dat is niet waarom Dylan de dominee deze woorden laat zeggen. Ds. Jenkins wil God er aan herinneren dat de mensen in Under Milkwood niet alleen maar goed of slecht zijn, laat ons verder leven.

Sunset Poem

Every morning when I wake
Dear Lord, a little prayer I make,
O please keep your loving eye
On all the poor creatures born to die

And every evening at sundown
I ask a blessing on the town,
For whether we last the night or no,
I am sure is always touch and go.

We are not wholly bad or good,
Who live our lives under Milk Wood
And Thou, I know, will be the first
To see our best sides, not our worst

O let us see another day!
Bless us all this night we pray,

And to the sun we all will bow
And say, good-bye - but just for now!

Zonsondergang gedicht

Iedere morgen als ik ontwaak,
Lieve Heer, dan zeg ik een gebedje,
O, alsjeblijft houdt uw liefhebbend oog op alle schepselen geboren om te sterven.

En iedere avond bij zonsondergang,
Vraag ik een zegen voor de stad,
Want of we de nacht halen of niet,
Ik weet zeker dat dat altijd onzeker is.

We zijn niet allen maar goed of slecht,
Wij die onze levens onder het Melkwoud leven ,
En Gij, weet ik, zult de eerste zijn om
Onze beste kanten te zien, niet onze slechtste.

O laat ons nog een dag zien!
Zegen ons allen deze nacht,
bidden wij,
En naar de zon zullen wij allen buigen,
En zeggen, tot ziens, maar alleen voor nu!